

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XX. - Štev. 37 (1017)

Gorica - četrtek, 19. sept. 1968 - Trst

Posamezna številka L. 50

Naše skupne šolske skrbi

V septembru smo, ko se otroci vpisujejo v šole. Zato znova opozarjamo starše, naj poskrbe, da bodo otroke pravočasno vpisali v šole in otroške vrtnice. Ponekod so roki za vpis neprekljivi in, če bi jih zamudili, bi imeli starši samo sitnosti za voljo tega.

VISJI STROKOVNI ZAVODI

Druga skrb so pa neizpoljene obljube italijanskih šolskih oblasti o odprtju novih slovenskih strokovnih šol. V Trstu gre za višjo srednjo šolo industrijskega značaja, ki je bila že za lani obljubljena, a je še vedno ni. Tudi za letos so ponovno obljubili, da bo zadeva ugodno rešena. Toda mesec oktobra je pred vrati in o novi šoli še vedno ni nič slišati. Prav tako je s slovensko višjo srednjo šolo trgovskega značaja. Tudi to šolo bi v Gorici nujno potrebovali za otroke, ki bi si radi pridobili višji trgovski pouk. Če hočejo to doseči, se morajo vpisati v italijanske šole v svojo veliko škodo. Saj tam menjajo učni jezik in pridejo v okolje, ki jim ni domače. To je vzrok, da marsikak otrok, ki bi rad dalje študiral, tega ne more.

Vemo, da so naše politične in strokovne organizacije za obe omenjeni šoli že marsikaj storile in da so dobile tudi vsakršna zagotovila, da se bosta šoli odprli. Ker tudi letos ne bo moke iz tega kruha, opozarjamo že sedaj pred pričetkom šolskega pouka, naj naši odgovorni politiki in šolski sindikati ne odnehajo od te zahteve po višjih strokovnih šolah v slovenskem jeziku v Gorici in v Trstu. Takšne šole so nam nujno potrebne in bi bile v korist tudi vsemu gospodarskemu življenju v naši deželi. Saj bi slovenski strokovnjaki pomagali bogatiti gospodarstvo cete dežele.

SOLSKI UČBENIKI

Končna skrb so šolski učbeniki. Ko je treba ob koncu šolskega leta določiti učbenike za novo šolsko leto, so šolniki na srednjih šolah vedno pred istim problemom: tiskanih šolskih učbenikov za srednje šole ni in ni, oziroma so zelo maloštevilni in po večini že zastareli ali pa ne odgovarjajo programom srednjih šol v Italiji. Šole si pomagajo z različnimi skripti in z narekom profesorjev. Toda tako postopanje je za šolske uspehe neugodno. Ko se v javnosti in tudi privatno govori o uspehih na slovenskih srednjih šolah, se skoro nikoli ne pokaže na pomanjkanje učbenikov kot na dejstvo, ki je nemajhen vzrok, da uspehi niso takšni kot bi lahko bili.

Glede tega vprašanja so bili postavljeni že različni predlogi. Nekateri menijo, naj bi država na svoje stroške tiskala učbenike za slovenske šole. Država je to res naredila in dokaj uspešno za učbenike za osnovne šole, katerih natisk je poverila Ustanovi za ljudske knjižnice.

Kdor je zasledoval postopek priprav učbenikov za osnovne šole, ve, kako počasen in zamuden je ta postopek. Prepričani smo, da bo prej konec sveta, predno bi Ustanova za ljudske knjižnice ali kaka druga slična ustanova natiskala vse učbenike za slovenske srednje šole.

Zato je naše mnenje, da bi si tu morali najprej sami pomagati. Veliko lažje bi bilo doseči od države in dežele kako dežno pomoč za tisk učbenikov, če bi imeli kako slovensko založništvo, ki bi hotelo prevzeti skrb za tisk slovenskih učbenikov. Uverjeni smo, da bi tako založništvo našli, če bi se naši šolniki zedinili za uporabo enotnih šolskih tekstov. Edinstvo bi se morala doseči med šolami na Tržaškem in Gorškem za vse enotne srednje šole. Na višjih srednjih šolah pa še med šolami raznih tipov. Nekateri učbeniki bi namreč lahko bili skupni raznim višjim srednjim šolam.

Ko bi tako dosegli soglasje o učbenikih, bi morali naši odgovorni ljudje polskati podporo pri rimski in deželni vladi za založnico, ki bi sprejela skrb za tisk učbenikov. Kolikor nam je znano, bi se takšna podpora dala doseči.

Vprašanje je le, kdo naj poveže sloven-

ske šole pri izbiri učbenikov. Mislimo, da so k temu poklicani šolski sindikati in vodstva raznih srednjih šol. Prvo pobudo bi pa morala dati oboja šolska sindikata.

Če ne bomo stopili na to konkretno in stvarno pot v soglasju s pregovorom: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal! bomo še dolgo, dolgo brez primernih učbenikov za srednje šole.

(r+r)

Albanija izstopila iz varšavskega pakta

Albanski parlament je prejšnji teden izglasoval izstop Albanije iz Varšavskega pakta. Dejansko je sicer Tirana že dolgo let bojkotirala zavezništvo s Sovjeti in se je naslonila na Peking. Sedaj pa je ta izstop izrabila kot protest proti sovjetski intervenciji na Češkoslovaškem in s tem še bolj pokazala svojo protisovjetsko politiko. Izgleda tudi, da si tiranska vlada želi normaliziranja odnosov z Beogradom, s katerim je bila dolgo let v skoraj vojnem stanju.

Sovjeti stalno zastrujejo položaj na Češkoslovaškem

Dan za dnevom lahko opazimo in ugotovljamo, kako se notranji položaj v češkoslovaški republiki stalno zastruje po vsiljenem sovjetskem »diktatu«. Tako je češkoslovaška narodna skupščina prejšnji teden odobrila zakon, po katerem je dala vladi pooblastila za omejitve tiskovne ter informacijske svobode, torej za ponovno uvedbo cenzure. Vsi češkoslovaški voditelji — Dubček, Černik, Smrkovski kakor tudi sam predsednik republike Svoboda — so skušali v raznih govorih prikazati prebivalstvu tragično nujnost sprejema vseh teh nepopularnih zakonov, ki so predpogoj za odhod tujih čet s češkoslovaškega ozemlja. Vseeno pa so odgovorni organi pristavili, da gre pri tem za začasne nujnostne ukrepe.

Po vrnitvi predsednika vlade Černika iz Moskve se položaj v bistvu ni mnogo spremenil; Sovjetski tisk je morda v majhni meri omilil svoje negativno stališče do čeških voditeljev, a še vedno piše o nujnosti ukrepov proti »protirevolucionarnim« elementom. Te dni se je mudil na Češkem tudi eden izmed podpredsednikov sovjetske vlade. Prav ob otvoritvi veselejšega Brnu pa je naletel na zelo hladno

sprejem s strani tamkajšnjega prebivalstva. Se vedno se mudi v Pragi sovjetski podminister Kuznecov, ki verjetno opravlja službo sovjetskega »prokonzula« v tej deželi.

Za prihodnje dni pa je napovedan nov sestanek »na vrhu« s sovjetskimi veljaki v Moskvi. Izgleda, da bodo češkoslovaški voditelji zahtevali od Kremļa umik zasledbenih čet s svojega ozemlja, saj so že v veliki meri ugodili zahtevam moskovskega diktata.

V zvezi s češkoslovaško krizo pa se tudi zbirajo temni oblaki na nebu svetovnega političnega dogajanja. Sovjetske grožnje raznim evropskim državam še niso prenehale. Zlasti priljubljena tarča Kremļa je Jugoslavija, ki jo Sovjeti že smatrajo za kanal imperialistične protisovjetske gonje. Druga tarča je sama Zahodna Nemčija, ki ji Sovjeti grozijo z izgovorom nekega člana Listine OZN, po kateri naj bi imeli pravico do intervencije v med svetovno vojno poraženih deželah. Zahodne sile pa so že dale razumeti Moskvi, da bi v slučaju napada na Bonn odgovorile vse članice Atlantskega pakta.

VELIKA PROSLAVA ob 25-letnici vstaje v Novi Gorici

Zadnje nedeljo se je vršila v Novi Gorici velika množična proslava ob 25-letnici vstaje slovenskega primorskega ljudstva proti fašizmu. Za to priliko se je zbralo v mladem modernem mestu gotovo okoli 100.000 ljudi iz vseh krajev Primorske in Slovenije, med katerimi poleg teh pa še zastopstva iz drugih delov Jugoslavije ter Slovencev iz zamejstva. Uradna proslava je bila napovedana pred palačo občinske skupščine v Novi Gorici, kjer se je dvigala slavnostna tribuna z gosti, pod katero se je zbrala v velikem redu množica udeležencev. Zraven slavnostne tribune je stal oder za pevske zборе in godbo, ki so nastopili z vrsto pesmi, ki jih je zaključila mogočna Premrlova »Zdravljica«.

Ze zgodaj dopoldne so se začeli zbirati udeleženci na določenem prostoru in točno ob enajstih je začel uradni del proslave. Na tribuno je kot zadnji gost prišel slavnosti gost, član Sveta federacije in predsedstva ZKJ Edvard Kardelj, ki je bil tudi glavni govornik na nedeljski proslavi. Do zadnjega so sicer pričakovali samega predsednika Tita, ki pa je nato poslal zbranim udeležencem poslanico. V začetku je spregovoril župan Nove Gorice Milan Vižintin, ki je poudaril pomen nedeljske proslave in prinesel pozdrav novogoriške občine. Za njim je povzel besedo Edvard Kardelj.

Govornik je najprej poudaril zgodovinski pomen proslave, ki spominja na vstajo Slovenskega Primorja proti fašizmu in nacizmu. Spomnil je na neštivilne žrtve od bazoviških junakov do vseh drugih, ki jih je tiranski režim oropal svobode in enakopravnosti ter jih vklestil v okove sužnosti. V tem obdobju slovenskega naroda se je pokazala njegova neuničljivost in odpornost. Nadaljeval je: »Vse bolj so se slovenski ljudje zavedali, da narod, ki ni sposoben in pripravljen braniti svojega obstanka in lastnega razvoja, ne more pričakovati milosti ne od osvajalca ne od zgodovine. Jasno pa so tudi čutili, da narod, ki vztraja v svoji borbeni enotnosti, ne more biti zlomljen v svojem odporu, tudi če ima proti sebi močnejšega sovražnika.« Nato je Kardelj podčrtal, da so se jugoslovanski narodi borili za svobodo in enakopravnost in proti vsem onim, ki bi hoteli vsiliti neko hegemonično nadoblast.

V nadaljevanju svojega govora se je Kardelj dotaknil nekaterih bistvenih vprašanj, ki so zelo aktualna za današnji mednarodni položaj in še posebej za Jugoslavijo in njeno neodvisnost. Tako je posebej obsodil vsako napadalnost raznih držav, od ameriške v Vietnamu do izraelske proti Arabcem. Prav zato pa je podčrtal, da Jugoslavija ne more mimo zadnje sov-

jetske napadalne akcije proti Češkoslovaški, kar je tudi ostro obsodil. Tako je dejal dobesedno: »Izdali bi svojo borbo proti fašizmu, če ne bi dvignili glasu proti vsem manifestacijam mednarodnega ustrahovanja, če ne bi glasno in jasno podčrtali, da nima nihče pravice poskusiti vsiliti nam dogme psevdosocialističnega internacionalizma.« Kardelj je nato odločno zahteval ponovno vzpostavitev suverenosti češkoslovaške republike in vlade ter umik tujih čet z njenega ozemlja. Po drugi strani pa je dejal, da Jugoslavija kljub vsemu ostaja na stališču iskanja mirne poravnave sporov ter sožitja med narodi z različnimi družbenimi ureditvami. Pri tem je Kardelj omenil pozitivno sodelovanje in prijateljstvo s sosedno Italijo ter označil našo mejo za eno najbolj odprtih v Evropi. Spomnil je tudi na tvorno vlogo narodnih manjšin, ki predstavljajo most med državami. To velja, po mnenju govornika, tako za italijansko manjšino v Jugoslaviji kot za slovensko manjšino v Italiji, katerima je izrekel priznanje za njuno vlogo v tem procesu zbliževanja. Govornik se je spomnil tudi skupnih nastopov slovenskih in italijanskih protifašistov v boju proti skupnemu sovražniku. Kardelj je še vztrajal na nujnosti povezave in edinosti med vsemi jugoslovanskimi narodi, saj bi njihova osamljenost ali odcepitev od skupne državne enote pomenila lahko njih uničenje in plen velikih sil.

Predsednik Jugoslavije maršal Tito je zborovalcem v Novi Gorici poslal posebno poslanico, v kateri je predvsem opozoril na nekdanje dni ob vstaji slovenskega primorskega ljudstva proti fašizmu. Tito pa je tudi poudaril odločno voljo jugoslovanskih narodov, da branijo svojo nacionalno svobodo in neodvisnost in izrazil svojo podporo vsem narodom v njih borbi za samostojnost in proti vmešavanju tujih sil.

Nedeljske proslave v Novi Gorici so se udeležili tudi visoki predstavniki slovenske vlade, drugih jugoslovanskih republik in slovenskega političnega življenja v zamejstvu.

Salazar odhaja

Na Portugalskem se postopno obeta večja politična kriza v zvezi s hudo boleznijo starega državnika Salazarja, predsednika lisbonske vlade. Ta namreč vlada svoji državi že neprenehoma štirideset let in je s svojim totalitarnim režimom preživel zadnje svetovno vojno in vse velike spremembe v svetovnem dogajanju. Portugalska je sedaj v rokah paternalistične vladavine in je zato precej zaostala dežela. Prav gotovo bo kar težko naenkrat izpolniti vrzel, ki jo bo pustil Salazarjev odhod s politične pozornice.

Pomembne slovenske obletnice

Letos se spominjamo Slovenci — doma, v zamejstvu in zdomstvu — dveh važnih obletnic iz svoje zgodovine, namreč stoletnice taborov in petdesetletnice prve slovenske vlade; k tema dvema pridružujemo še stodvajsetletnico prvega formuliranja slovenskih političnih ciljev.

SLOVENCIM POSTANEMO POLITIČEN NAROD

Leta 1848 je pognala misel Zedinjene Slovenije, ki je terjala zaozkrojenje slovenskih dežela v eno samo upravno telo, poudarjala pa predvsem uporabo jezika v šolah in uradih; bila je vse bolj čitalniškega značaja kljub temu, da so padle v Pragi in na Dunaju besede o »Kraljestvu Slovenija«. Tedaj so tudi dunajski študentje ustvarili slovensko narodno zastavo belo-modro-rdečo, dočim Slovenci svojega narodnega grba nismo zamislili, ker pač nismo imeli svoje kronovine, politične samostojnosti. To bi prinesla šele Zedinjena Slovenija, da se je uresničila.

Leto 1868 — pred sto leti — pa je prineslo »tabor«, ki so že imeli politični poudarek, ustvariti slovenski politični temelj za borbe v državnih nastopih. Leta 1867 je slovenska narodna stranka zmaga v veliki večini volilnih okrajev slovenskega ozemlja, tako da je Zarnik imenoval to leto »rojstvo slovenskega naroda«, ki je prešel iz etnografskega folklornega ljudstva v politični narod in »tabori« so izraz hotenja politične avtonomije Slovenije.

Ta politika taborov sili tudi že iz slovenskega okvira v širši, predvsem ruski okvir. Visokošolci na Dunaju izjavljajo, da sprejemajo za slovenski znanstveni jezik — rusščino, kajti iz strahu pred vsenemškim pritiskom po zmagah nad Francozi l. 1870 so izbrali geslo: »Prej in rajši Rus kakor Prus!« S tabori so se Slovenci že skušali nasloniti na dosego svoje politične avtonomije na slovanske narode, na carsko Rusijo, kamor so začeli romati kakor v Meko (I. slovenska narodopisna razstava leta 1867), pa tudi iskati zveze z Juž. Slovani. Tega iskanja izraz je bil takoj nato I. južnoslovanski kon-

gres v Ljubljani l. 1871, ki je hotel, da vsi Južni Slovani v monarhiji nastopajo politično enotno.

Tako smo pred sto leti dozoreli v »politični narod«, in se iz strahu pred pruskim pangermanizmom naslonili na ruski panslavizem po posredništvu Čehov, od katerih smo prevzeli ime »tabor« (iz hutsitskih borb!) in tudi gibanje. Potem pa smo — po nerealnem rusofilstvu — prešli v »realno« politiko skupnih nastopov Južnih Slovanov v državi, predvsem še zaradi dualizma iz l. 1867, ki jih je zavestno razdelil med avstrijske in ogrske »tlačene narode«.

BORBA ZA SLOVENSKO OSAMOSVOJITEV

Možnost osamosvojitve Slovenije se je odslej kazala samo v nastopih s Hrvati in Srbi. Te težnje so bile vidne v treh smereh: v lahkem povezovanju slovenskih »mladih« naprednjakov s Srbi izven države v času balkanskih vojn, na drugi strani pa zbliževanje »klerikalcev« s Hrvati, kar je vodilo do slovensko-hrvatskega shoda v Ljubljani l. 1912, ki je potrdil njuno narodno edinstvo in isti politični cilj. Istočasno pa je postala najbolj realna zamisel »trializem«, ki naj bi vse Slovence, Hrvate in Srbe v dvojni državi zedinil v eno državo, ki bi bila v zvezi z Avstro-Ogrsko na tak način kakor sta bili povezani Avstrija in Ogrska. Taka avstrijska rešitev jugoslovanskih političnih osamosvojitvev je bila najmodernejša in najrealnejša politika tik pred letom 1914. Tedaj je padel prestolonaslednik Ferdinand, v katerem so gledali Slovenci tistega, ki bo obrnil avstrijsko politiko v to smer in ustvaril »trializem« z državnim jugoslovanskim narodom v Avstriji.

Izraz zahteve po ustvarjanju take države, v kateri bi bili tudi Slovenci »prosti vsake tuje nadvlade« v okviru habsburške vladavine, je bila »Majniška deklaracija« 30. maja 1917. Največje naše množično politično gibanje po dobi taborov. Zamislil jo je Krek, vodil pa Korošec k uresničitvi — izven habsburškega okvira. Spričo suženjske odvisnosti Avstrije od pru-

(Nadaljevanje na 2. strani)

PO VRNITVI IZ PALESTINE

Žalost jeruzalemskega romarja

Palestina je verjetno dežela, ki ima najstarejše človeške naselbine. V Jerihi ob Jordanu so namreč arheologi odkrili ostanke najstarejše Jerihe, ki segajo v čas 5000 let pred Kristusom. Slovenski romarji smo si jih ogledali ob obisku Jerihe. To so ostanke prastarih zgradb, pokriti s kakih 10 m visoko plastjo nanošenega materiala. Zgodovina Palestine je potemtakem vsaj za tisoč let starejša kot zgodovina Egipta in šteje od takrat do danes okoli sedem tisoč let.

DEZELA VSAKOVRSNIH NASPROTJEV

Poleg tega je Palestina po svoji zemljepisni legi naravno križišče trgovskih poti med Severno Afriko in Malo ter južno Azijo. Zato je tudi bila pot ljudskih preseljevanj v zgodovini in s tem v zvezi tudi srečavanje raznih verstev. O tem priča napisana zgodovina, kolikor se je ohranila v zgodovinskih knjigah sv. pisma in v drugih izven biblijskih dokumentih. Od Abrahamovih časov dalje se je tu bil boj med malikovalstvom in vero v enega Boga. Kako epski in tragični so bili ti boji, nam poročajo knjige prerokov. Pozneje se je pojavilo krščanstvo in z njim boj med Mojzesovo in Kristusovo vero. Po izgonu Judov iz Palestine in porušenju templja se je zdela, da bo Palestina postala krščanska, potem ko je cesar Konstantin podelil kristjanom svobodo. Toda le za nekaj stoletij je bilo tako. Saj so že l. 937 sosedni mohamedanski Arabci zavzeli Palestino in vse svete kraje ter zanesli v to deželo svojo vero. Palestina je doživela nove verske boje, ki jim še dandanes ni konec. Nasprotno prav po prvi svetovni vojni so se v dotodanje verske spore zanesli novi kontrasti političnega in vojaškega značaja.

Svetovni sionizem je med prvo svetovno vojno dobil zagotovilo, da se bodo Judje smeli vrniti v Palestino. Vemo, da se je to vračanje začelo prav na tih in z gospodarskim priseljevanjem Judov v Galilejo in z njeno kolonizacijo. To je trajalo ves čas med prvo in drugo svetovno vojno. Pregarjanje in pokoli Judov med zadnjo svetovno vojno so po l. 1945 proces naseljevanja samo pospešili in pripeljali leta 1948 do ustanovitve izraelske države. S tem so se k dotodanjim verskim, kulturnim in rasnim nasprotjem pridružili še vojaški in politični razlogi za spore.

Vsa ta mnogobrazna nasprotja so vtisnila svoj pečat tudi svetim krajem in celi deželi. Veren romar je zato ob obisku Svete dežele nad marsičem začuden in žalosten. Če je bil v Rimu je namreč videl tam grobove apostolov in nad njimi veličastne bazilike, potem krasno baziliko Device Marije Snežne, kjer se čuvajo jaslice. In še mnogo drugega. V Palestini je pa čisto drugače. Tu se mu v vsej goloti odkriva žalostna preteklost krščanstva.

MUSLIMANSKE MOŠEJE

Predvsem je tu vtisnil neizbrisna znamenja tisočletni boj med polumesecem in križem. Mohamedanstvo, ki si je osvojilo Palestino v 7. stoletju, je tu ostalo zmogovito do danes. Doba križarjev je le kratek presledek, ki je krščanstvu v teh krajih morda bolj škodoval kot koristil. Zmagoviti islam je proglasil Palestino za svojo sveto deželo in deloma zaradi tega deloma zaradi sovraštva do kristjanov zgradil mošeje na nekaterih za kristjane najbolj svetih krajih. Kako ostane veren romar razočaran npr. na Oljski gori; na kraju, odkoder je šel naš Gospod v nebesa, najde sedaj romar zanemarjeno mošejo, kjer niti moliti ne sme. Potem obišče kraj, kjer je Jezus obudil Lazarja; tudi nad tem grobom je mošeja. Najtežje pa ga prizadene, ko gre na kraj zadnje večerje in tudi tu dobi mošejo. Do lani romarji niso smeli v dvoran zadnje večerje preko ob vhodu postavljene ograje. Sedaj Izraelci dovolijo, da sme obiskovalec po celi dvorani, oziroma mošeji, toda prepovedano je na glas moliti ali peti. Mi smo sicer to prepoved prestopili in v dvorani zapeli »Večerja zadnja«, toda vratar nas je zaradi tega okregal.

Kakor žalostijo nas kristjane mošeje na raznih svetih krajih, tako žalostijo verne Jude obe mošeji na prostoru nekdanjega templja. Res je, da je zlasti velika Omarjeva mošeja umetnina, da ji ni enake na svetu, vendar je za verne Jude osramočenje svetega kraja.

RAZPRTI KRISTJANI

Pa še druga žalost prevzame jeruzalemskega romarja in to so znamenja razprtij med kristjani samimi. Resnica je, da so

sveti kraji sveti vsem kristjanom katere koli veroizpovedi in vsi imajo do njih enake pravice. Toda dejstvo je, da so si tam v teku časov različne krščanske veroizpovedi prisvojile vsaka svoje pravice, od katerih ne odstopijo. Zato sreča romar na glavnih svetih krajih poleg katoliških svetišč in samostanov še grške, armenske, koptske, protestantske in še druge samostane in svetišča. Nič hudega ne bi bilo pri tem, če bi ne bili še danes med seboj tako skregani in nestrpni kakor so bili v preteklosti.

Najbolj žalostna podoba teh razprtij je cerkev božjega groba. V tej cerkvi imajo namreč svoje »pravice« tri veroizpovedi: grški, kopti in katoličani. Vsak ima v lasti svoj »košček« bazilike in božjega groba. Grki imajo v posesti Kalvarijo in na njej oltar križanja; poleg tega še glavno ladjo z velikim oltarjem. Katoličani imajo v lasti dva oltarja na Kalvariji, oltar približanja in oltar žalostne Matere božje, pa še nekaj stranskih kapel in ozek prostor pred kapelo božjega groba. Kapela sama je na uporabo katoličanom do 7.30, ko morajo kapelo božjega groba izprazniti in dati prostor drugim, četudi so morda v baziliki samo katoličani. Tako se je zgodilo ob našem obisku božjega groba v četrtek 29. avgusta. Nekateri so šli maševat že ob 5^h zjutraj, nato so si sledile maše do 7.30. Tedaj so franciskani izpraznili kapelo božjega groba, odnesli paramente in vso ostalo liturgično opremo. Božji grob je ostal prazen, kajti po 7.30 imajo pravico do božjega groba Grki. Teh pa ni bilo, ker grških in sploh pravoslavnih romarjev je malo. Zadnjo stran kapele božjega groba imajo v lasti kopti, ki pustijo romarju, da se z roko dotakne kamna, ki je na njem Kristus ležal v grobu.

Tako trmoglavno se držijo vsak svojih pravic v cerkvi, da ob obisku Pavla VI. grški pravoslavci niso pustili, da bi sveti oče maševal na glavnem oltarju ali vsaj v glavni ladji, temveč so postavili za sv. očeta zasilen oltar pred kapelo božjega groba na ozkem prostoru, ki je »last« katoličanov.

Ko gleda Kristus na zagriženost svojih učencev, ki se tepejo za kraje, ki jih je on posvetil s svojim življenjem in zlasti še s svojim trpljenjem in vstajenjem, pače ne more biti vesel, kakor ni ob teh dejanjih vesel noben jeruzalemski romar. Tukaj, pred božjim grobom nehotne privre iz srca Jezusova molitev: »O, da bi bili vsi eno...!« Da bi se nehale pohujšanje, ki ga dajejo razprti in skregani kristjani!

(r+r)

(Se nadaljuje)

Posipanje s pepelom

Neki Dimitrij Rupel se je v nedeljo, 25. avgusta v ljubljanskem »Nedeljskem dnevniku« spoprijel z urednikom mladinske revije »Ognjišče«. Razburile so ga sledeče vrstice: Neki Dani se toži uredniku, da nekateri ljudje njega preganjajo, ker se družijo z duhovniki, ki da so zločinci, ker da so med vojno ubijali nedolžne ljudi. Urednik mu takole odgovarja: »Ti ni nikdar prišlo na misel, da so besede poceni in da je treba vprašati za dokaze: kdo, kje, kaj, kako? Vprašaj se, ali nimajo tisti, ki tako govorijo, "kako so duhovniki klali ljudi", za bregom kakšne druge namene. Vprašaj take ljudi za imena teh duhovnikov, za kraj in za priče, pa bo kmalu zmanjkalo teh zgodb.«

Dimitrij Rupel je nad odgovorom ogorčen. Pravi, da ga je groza logike, ki je v teh odgovorih prisotna. To je zanj pravo farizejstvo. Posuje se s pepelom, prespiš moraste sanje, in že si ves nov, ves dru-

ŠE DOLGO NE...?!

V juniju je naš list objavil kratek članek, v katerem smo brali: »Zamejski Slovenci in tržaški in gorški škofiji ne bodo imeli nobenega slovenskega novomašnika. IN KAKOR SE ZDI, SE DOLGO NE.«

Nekaj tednov pozneje je isti stavek ponovil duhovnik pri radijski oddaji »Vera in naš čas«.

Ali to drži? Če preštujemo gojence v naših semeniščih, bomo videli, da je res tako. In od tod izhaja upravičena skrb, kaj bo z nami, če ne bomo mogli ali znali poskrbeti za duhovniški naraščaj. Nekateri to še vedno skrbijo, ker so vajeni videti v malem semenišču edino pot do bogoslovja in do duhovniškega poklica.

Pa morda le ni tako. Ali res ni med našimi ljudmi nobenega fanta, ki ga Bog kliče v duhovniški stan? Ali celo že odraslega moža, ki mu je še vedno odprta pot do oltarja?

Pot malega semenišča ohranja še vedno svojo veljavo, a ne izključuje raznih drugih možnosti. Naše družine, šola, župnija, javno udejstvovanje in trud za bližnjega so tudi veljavne poti, po katerih vodi Bog svoje izbrane v svojo službo.

S svojo besedo, pričevanjem in molitvijo »pomagajmo« Bogu izbirati in pripraviti dobre duhovnike. Bog izbira, a z našim sodelovanjem in žrtvijo. L. Sk.

Boljunčani ostali brez zaščite

Zunanja podoba Boljunca in okolice se je v zadnjem mesecu temeljito spremenila. Cvetočih vinogradov in oljčnih nasadov pred vasjo ni več. Zrtvovani so bili na oltar industrializacije, tako pravijo, proti kateri, da se ni mogoče upirati. To bi naš ljudje še razumeli, toda v zadnjih letih in mesecih se je nabralo toliko dejstev in izkušenj, da je prav malo tistih ljudi, ki verujejo v moč tovarne Grandi Motori za tržaško gospodarstvo. Da so ta kompleks tako rekoč zagostili pred samo slovensko naselje Boljunc, kljub še tako razglašeni tehničnim zahtevam in svečanim obljubam, da se zaradi tega narodnostno ravnovesje v dolinski občini ne bo umetno spreminjalo, je danes izvršeno dejstvo, s katerega posledicami se bo morala slovenska manjšina soočiti.

Prepozno in zaman je točiti solze nad »ranjeno slovensko zemljo« ter »razlaščajanjem s krvjo in znojem prepojene zemlje«. Kar se danes dogaja z boljunškimi polji in vinogradi, je na žalost posledica privoženja za začetek del s strani krajevne uprave, ne da bi istočasno z določenimi roki in pogoji zaščitila interese prizadetih Boljunčanov, tako da bi lahko svoje pridelke v miru pobrali zadnjikrat. Zato je popolnoma razumljivo njihovo razburjenje, ko so jim na lepem vdrli na polja. S svojim nastopom so sicer izsilili obljubo, da jim bo povrnjena odškodnina za pridelke, ne ve se pa v kakšni višini.

Toda to ni edini problem Boljunčanov. Če ob tej priliki pustimo ob strani vprašanje pravičnih odškodnin za zasežena zemljišča, je postalo zelo akutno vprašanje v zvezi z novim športnim igriščem. Kot znano del sedanjega igrišča odščitne tovarne Grandi Motori. Zato se postavlja vprašanje ali sodanje igrišče pomakniti nekoliko višje (nekateri menijo, da bi tehnično to bilo izvedljivo) ali ga premestiti drugam. Domačini menijo, da bi v tem primeru bilo čim bližje vasi.

Zaradi tega grozi nevarnost, da bo moralo športno društvo Breg omejiti svojo dejavnost prav zaradi izgube igrišča. V podobnih težavah so še nekatera slovenska športna društva, ki so se tudi posluževala omenjenega igrišča. Nekdo je predlagal, da bi lahko z materialom, ki ga sedaj iz Boljunca vozijo v morje, poravnali prostor, ki so ga že pričeli urejevati bazoviški športniki. Oblasti bi verjetno v tem pogledu šle na roko, če bi se jih pravočasno opozorilo oziroma za tehtalo. Saj če nekomu kaj vzamejo, ima prizadeti pravico zahtevati odškodnino v denarju oziroma neko drugo nadomestilo. In to začasno nadomestilo bi lahko bila ureditev igrišča bazoviške »Zarje« med Jezerom in Bazovico. Tako bi športna dejavnost utrpela manjšo škodo. Med tem časom pa bi se lahko v miru, preudarno in per-

spektivno uredil kompleten športni center nekje v Bregu.

Spričo navedenih dejstev se ni čuditi, da je prebivalstvo v Bregu močno razburjeno. Najtežje so seveda prizadeti Boljunčani, ki jim jemljejo zemljo, uničujejo polja, izgubili so športno igrišče in nazadnje so ostali še brez lastne cestne povezave z mestom, tako da se morajo sedaj posluževati mnogo daljše poti skozi dolino ali Boršt. Najbolj pa so Boljunčani občutili, da so ostali takorekoč brez zaščite s strani politične stranke (KPI), za katero v pretežni večini volijo. Politično podporo je nudila in nudi samo Slovenska skupnost. Njen deželni svetovalec dr. Stoka je glede odškodnine interveniral pri vladnem komisarju in pri deželnih organih. Z navseti pa je Boljunčanom šel na roko Odbor za pomoč razlaščenecem. Če bi v danem trenutku prevladala enotnost, bi se pridobilo na času vsaj toliko, da bi trgatve opravili in verjetno še marsikaj. Kaj se lahko doseže z enotnostjo, prič-

odločna akcija kmetov iz Standreža pri Gorici, ki so s svojim kompaktnim nastopom uspeli prepričati odgovorne činstelje, da bodo nameravane načrte popravili ter jim zemljo bolj pošteno plačali. Uspeli so pa zato, ker niso gledali ne na desno ne na levo, ampak so hoteli zaščititi svoje interese kakor vse druge kategorije delovnih ljudi.

Po vsem tem, kakšen konkreten odziv naj pričakujemo na »ukaz« župana dolinske občine, ki je preteklo nedeljo v Dolni dejal: »Nihče od naših ljudi ne sme storiti ničesar, kar bi lahko škodovalo našim splošnim narodnim koristim. Posamezniki naj ne prodajajo majhnih zemljišč, da bi tujci na njih gradili svoje stanovanjske hiše in nas tako prej ali slej preseglili.« Lepo bi bilo, če bi se tega vsi držali ne samo odslej naprej, ampak tudi doslej. Pregovor namreč pravi: Prepuzno je zapirati stajo, potem ko so se ovce že razbežale.

Nova knjiga o Baragi v angleščini

Studia Slovenica je podjetje mladih katoliških laikov v Združenih državah Severne Amerike, ki si je zastavilo nalogo predstaviti slovensko zgodovino in kulturne probleme slovensstva angleško govorečemu svetu. Dosele je izdalo sedem knjig v angleščini in eno v slovenščini. Vse delo pri tem podjetju se opravlja brezplačno in z velikimi žrtvami, brez iskanja kakega dobička.

Zadnja knjiga, ki jo je založba poslala v svet je angleško pisana študija rektorja slovenskega duhovniškega zavoda v Rimu msgr. Maksimilijana Jezernika o škofu Frideriku Ireneju Baragi pod naslovom »Frederick Baragas«, portret prvega škofa v Marquette in sicer na podlagi arhivov Propagande fide. Knjiga obsega 156 strani z letnico 1968, natisnjena pa je bila dejansko že lani in sicer na Finskem v glavnem mestu Helsinki. Finančno je izid knjige podprl J.B.M. v spomin Martinu Millerju.

Knjiga je razdeljena na poglavja. Uvodu sledijo »Misijonar«: Misijonski poklic. Apostol Indijancev, Stiki z Rimom. — »Skof«: Apostolski vikar, Rezidenčni škof, Njegova smrt. — Zaključki. — Dodatek. — Bibliografija. — Zemljevidi.

Knjiga je pomembna zlasti zato, ker si je dr. Jezernik nadel nalogo, da objavi vse, kar je bilo mogoče najti o Baragi v rimskih arhivih, to se pravi predvsem v arhivih Kongregacije za širjenje vere. Dokumenti so zgodovinsko pomembni in bodo prišli v poštev pri dokazovanju Baragove svetosti v procesu za njegovo beatifikacijo. Izvod knjige stane broširan 4 USA dolarje, vezan pa 5,50 USA dolarjev. V ZDA se knjiga naroča na naslova: Studia Slovenica, P.O. Box 232, New York, N.Y. 10032 ali pa: Studia Slovenica, P.O. Box 4531, Washington, D.C. 20017. Posreduje pa knjigo tudi uprava našega lista.

—ej

RAZNO

Uspehi holandskih sester v Afriki

Tam, kjer so se pred sedmimi leti naselile Sestre božje previdnosti, ki so prispele iz Holandske v skoraj zapuščen pokrajini pri Chiromu v afriški državi Malawi, stoji danes moderna bolnica. Kraj so redovnice poimenovala z imenom Fatima. Namesto starega hangarja danes stoji v tej Fatimi mogočno poslopje, kjer je bolnišnica, bivališče vrhovne predstojnice te kongregacije za Malawi in drugi prostori. V središču vsega prostora je moderna cerkev, napravljena iz železobetona. Blizu nje je ljudska šola za dečke, obrtna šola in zavod za deklice. Tu so nedavno ustanovili tudi središče za dopisne tečaje za vso državo Malawi.

Sedanje stanje redovniških poklicev

Tajnik kongregacije za redovnike msgr. Philippe je poudaril kompliciranost redovniških poklicev, ki je posledica dejstva, da obstajajo duhovniki, redovniki in neduhovniki-redovniki. Msgr. Philippe je navedel, da je bilo konec leta 1966 okrog 234.000 svetnih duhovnikov, nad 334.000 redovnikov, od teh 168.000 duhovnikov in 166.400 neduhovnikov. Redovnic je bilo 1.038.000; od teh je bilo 80.000 posvečenih kontemplativnemu življenju. V moških samostanih je bilo 17.000 novicev, v ženskih pa 44.000 novicev. Msgr. Philippe je poudaril, da mladeniči, ki se odločijo za redovno

življenje, sedaj izvedejo svojo izbiro z večjo zavestjo kot v preteklosti, v zrelejši dobi in šestokrat potem, ko so se morali boriti za to, da so prepričali o izbiri svoje starše in žrtvovali že odlično pričeto kariero. Njihov vstop v red ali v duhovniški stan je v resnici sad svobodne odločitve, je prostovoljen in odločen odgovor na božji klic.

Katoliška Cerkev na Japonskem

Po uradnih statistikah je na Japonskem 333.169 katoličanov, ki so razdeljeni v 536 župnij; zanje skrbi 1900 duhovnikov, 443 bratov pomočnikov, 5.644 redovnic in 500 članov svetnih cerkvenih ustanov. Katoličani vodijo sedaj na Japonskem 11 tulinverz s 15.291 dijaki, 25 vseučiliških zavodov s 6.605 gojenci, 112 srednjih šol z 68.914 dijaki, 97 nižjih šol z 28.989 gojenci, 55 ljudskih šol z 21.242 gojenci, 34 specializiranih šol s 4.537 gojenci, 536 otroških vrtcev s 94.953 otroki, 621 nedeljskih šol, ki jih obiskuje 32.947 dijakov. Kar se tiče asistencijskih in dobroteljskih stanov, ima katoliška Cerkev na Japonskem 35 bolnic s 4.223 posteljami, 22 dišpanzerjev, kjer zdravijo nad 600.000 bolnikov na leto, 20 zavetišč za stare ljudi, v katerih je 1137 ljudi, 65 sirotišnic s 4.346 otroki, 105 azilov s 10.100 otroki in šest zavodov za prevzgojo, v katerih je 520 manj razvitih otrok.

Pretrgana železniška proga Videm-Trbiž

Neurje preteklega tedna je izpodjedlo temelje pri glavnem stebri železniškega mostu v Dunji, zadnji postaji pred Pontebo. Zaradi tega se je most porušil in padel v spodaj deroči hudournik. Ves železniški promet med Vidmom in Trbižem je s tem prekinjen. Sreča da se most ni zrušil, ko je vozil čez kak vlak. Tako ni bilo pri nesreči nobenih človeških žrtev. Ves promet med Avstrijo in Italijo, ki je vozil na progi Videm-Trbiž, so preusmerili preko Jugoslavije.

Most v Dunji so med zadnjo svetovno vojno večkrat bombardirali zavezniki, a ga niso zadeli. Sedaj pa je padel pod silo vode, ki ga je neslišno izpodjedla.

Pomembne slovenske obletnice

(Nadaljevanje s 1. strani)

ske Nemčije v teku vojne, ko se ni znala ločiti od nje, spričo večde večjega prepričanja, da se v mejah Avstrije ne bo nikakor moglo povoljno rešiti jugoslovansko vprašanje, še celo pa ne slovensko, zaradi nemškega mostu na Trstu ter spričo razvoja na frontah, so Slovenci pod vodstvom dr. Korrošca odločno sodelovali s Čehi, Poljaki, Ukrajinci in Jugoslovanci za razbitje monarhije in ustvaritve svojih narodnih držav.

Tako je prišlo do 29. oktobra 1918. Do tega epikalnega dne, ko je dr. Korošcu in njegovim odnara izvoljenim poslancem uspelo razbiti »600-letno avstrijsko ječ« in po tisočletju nemške tlake postaviti zopet slovensko vladno. Prigotovo je ta datum najvažnejši mejnik v slovenski zgodovini po l. 822, ko smo Slovenci izgubili svojo državo: deli nemško dobo od slovenske, ki se začenja odslej

ŠTUDIJSKI DNEVI naših izobražencev v Dragi

Pogled na udeležence na zborovanju v Dragi med predavanjem mariborskega pomožnega škofa dr. Vekoslava Grmiča

Kratko smo že poročali o študijskih dnevih slovenskih izobražencev v Dragi, ki jih je organiziralo Društvo slovenskih izobražencev v Trstu. Medtem so v glavnem vsi slovenski časopisi v zamejstvu, pa tudi nekateri v Jugoslaviji in v Avstriji poročali o tem zelo uspelem srečanju, na katerem je vladalo neko praznično vseslovensko razpoloženje. O zborovanju je poročala tudi radijska postaja v Trstu in v Kopru. Brez dvoma bodo imeli ti dnevi velik odmev tudi med tistimi Slovenci, ki žive daleč od matične domovine. Nekateri so se teh dni udeležili in, kolikor smo mogli ugotoviti, odnesli izredno lep spomin s seboj.

Danes prinašamo dve sliki z zborovanja. Prvo je posnel fotograf med predavanjem mariborskega pomožnega škofa dr. Grmiča, drugo pa, ko predsednik pozdravlja predstavnika Korošcev in ga prosi, naj prične s svojim referatom. Na sliki ni vseh udeležencev. V kolikor imajo organizatorji pregled, se je študijskih dni udeležilo okoli 300 slovenskih izobražencev, od katerih seveda niso bili vsi navzoči pri vseh predavanjih. Med odličnimi gosti so bili poleg g. škofa, ki je predaval, še jugoslovanski konzul g. Jože Gačnik, škofov vikar dr. Škerl, deželni poslanec dr. Sto-

Zborovanje v Dragi: predsedujoči prof. Jože Peterlin povabi zastopnika koroških Slovencev, naj prične z referatom.

Spomini na težke čase

Jaz se kar nisem mogla znajti sredi tega razdejavanja. Zal mi je postalo, da nisem ubogala učitelja Stritarja, ko me je leta že v Sežani na vlak uvažal, naj grem z njim v Gorico in se vpišem v obrtno šolo. Tedaj se je uprla moja mama, češ da noče živeti brez mene, dokler je ata na fronti. Egoizem staršev ni nikoli koristen za otroke. Namesto da bi mislili na njih bodočnost, branijo dostikrat svoje interese. Tako se mi je izmuznila lepa prilika, da bi se temeljiteje izobrazila, ki se zal ni več ponovila.

Družine, tudi po več skupaj, so se hitro do prihodu v vas namestile po hišah, ki so bile ostale kolikor toliko cele, dasi je skozi strehe večkrat na posteljo deževalo. Može so se spravili nad žične ovire in jih začeli odstranjevati, žene pa so s srdom požele nekaj trave, jo posušile in z njo napolnile žimnice. Nato so moški, vsi so imeli že nad šestdeset let, zagrabili za orodje in prekopaljo zemljo, da bi imeli na jesen vsaj malo krompirja in povrtnine. Mesec maj je šel že proti koncu, bil je zato že zadnji čas, da se kaj poseje. Sprva je manjkalo vsega: hrane, živine

ka in mnogi drugi izvoljeni slovenski predstavniki v krajevne ustanove kot župan Drago Legiša, pokrajinski svetovalec g. Kapelj, mestni svetovalec dr. Dolhar, gorški mestni svetovalec dr. Bratuž, nekaj ravnateljev naših srednješolskih zavodov kot dr. Abramova iz Trsta, dr. Lojkova iz Gorice, prvi ravnatelj slovenske gimnazije v Celovcu, dvorni svetnik dr. Tischler, šolski nadzornik na Koroškem dr. Inzko, sedanji ravnatelj slovenske gimnazije v Celovcu in predsednik Krščanske prosvetne zveze dr. Zablatnik, didaktični ravnatelj g. Strnad, ravnatelj slovenskih sporedov na tržaški radijski postaji, inž. Sancin, predstavniki političnih organizacij, kot dr. Poštovan, dr. Agneletto, predstavniki tiska in drugi.

Kot dopolnilo našemu prejšnjemu poročilu naj še omenimo, da bo Društvo slovenskih izobražencev izdalo vsa predavanja z izvečki diskusije v posebni knjigi. Obetajo, da bo knjiga izšla še to jesen. Organizatorjem k tako lepemu uspehu čestitamo in želimo, da započeto delo nadaljujejo.

Širite „Katoliški glas“

in orodja. Potem je prišlo sporočilo, da bo vlada poslala nekaj krav mlekaric in nekaj vprežne živine. Res so živali kmalu dospeli; naši ljudje so si pomagali tako, da so si jih za obdelovanje zemlje medsebojno sposojali.

S hrano pa je bilo izredno težavno. Nekaj malega je prispevala država, toda po jestvine smo morali iti v Komen ali pa v Škrbino. Toda to še daleč ni zadostovalo za preživljanje. Zato so mlajše žene pobrskale po svojih skrinjah, pobrale rjuhe in obleko ter šle na Kranjsko, da jih zamenjajo za hrano. Prenekatera je ostala tam tudi po več dni, pomagala pri kmečkih delu in si prislužila nekaj živeža. Doma pa so ženske po opuščeni strelskih jarkih pobirale raztreseni ječmen, paradiznikove konzerve in lobodo.

VOJNE JE KONEC

Ob povratku domov pač nismo slutili, da so starodavni Avstriji dnevi šteti. Konec oktobra pa je za nas nepričakovano butnila novica: vojna je končana. Že čez nekaj dni so se začele pomikati skozi naše kraje dolge kolone zmučenega in demoraliziranega vojaštva. Vsak vojak je imel le eno željo: priti čimprej domov. Premnogi so odlagali s sebe vojaško obleko, razprodajali živino, vozove, puščali

Bazovica

Avgusta je naša župnijska skupnost nudila faranom dvojice izletov-romanj: enega na Dunaj, drugega po lepi Dolenjski.

Prvega izleta se je udeležilo 45 ljudi. Marijazell in Dunaj sta bila glavni točki, ki sta bogato napolnili štiri dni potovanja. Poleg tega še svetišče sv. Heme v Krki in Gospa Sveta. Krasni Korotan v središču Dunaja nas je po gosposko sprejel in nam omogočil res domače bivanje v cesarskem mestu. Glavne lepote in bogastvo Dunaja smo v dveh dneh mirno videli in uživali. Starejši in mlajši so bili nadvse zadovoljni: eni bolj nad spomini Franca Jožefa in cesarske družine, drugi bolj nad Praterjem in živalskim vrtnom.

Drugega izleta se je udeležilo 100 ljudi. Nudil nam je naravne in duhovne lepote Dolenjske: Muljavo, Jurčičev rojstni kraj, Novo vas in Dobrič, rajstni kraj svetniškega misijonarja Barage, Trebnje, kraj njegove mladosti, Zaplaz nad Catežem, kjer je lepa Marijina božja pot, in nazadnje Stično. Koliko veselja, petja, smeha, koliko molitve in lepega razmišljanja vso pot! Zato bomo še in še romali v našo lepo Slovenijo!

6. septembra smo počastili bazoviške žrtve z večerno mašo. Maše se je poleg domačinov udeležilo lepo število predstavnikov Slovenske skupnosti, ki so po končanem cerkvenem obredu položili venec na kraju, kjer so padli štirje junaki. Ganiša nas je beseda dr. Rafka Dolharja, ki je med drugim rekel, da bi morali Slovenci na Tržaškem bolj pogosto hoditi na ta kraj, da bi si vest izprašali vsakokrat, ko se iz lagodnosti in pomehkuženja pregrešimo nad svojim jezikom ter nad svojim narodom. Sem bi morali hoditi, je dejal, zlasti tisti, ki se boje spregovoriti v javnosti slovensko besedo in ki ne dajo svojih otrok v slovenske šole. Tišina noči ob spomeniku je vabila k razmišljanju, besede govornika pa so spodbujale k delu za našo manjšino.

V nedeljo, 8. septembra so še druge organizacije počastile bazoviške žrtve s položivjo vencev, petjem in govori.

90-letnica tabora v Dolini

Letos oktobra poteče 90 let, ko je bil v Dolini slovenski narodni tabor in okviru narodnobudniškega gibanja med Slovenci v teku 60. in 70. let prejšnjega stoletja.

Pred desetimi leti sta v spomin na ta pomembni dogodek Slovenska prosveta in Slovenska prosvetna matica iz Trsta priredili na kraju samem slovesno proslavo, ki je bila neke vrste drugi tabor.

Letošnje 90-letnice pa se je spomnila Slovenska prosvetna zveza. Prejšnjo nedeljo, 8. septembra je priredila v Dolini praznik s kulturnim sporedom, katerega so se udeležili poleg predstavnikov krajevnih oblasti, tudi predstavniki kulturnih organizacij iz Slovenije ter jugoslovanski konzul v Trstu dr. Jože Gačnik.

V slavnostnem nagovoru je bila poudarjena volja, da se moramo Slovenci v teh krajih ohraniti, čeprav nas ogroža asimilacija.

To je na žalost bridka resnica. Z odvzemom zemlje domačinom se odprna sila pri ljudeh slabi, zato bi morali biti vsi

Slovenci odločno proti vsakemu odstopanju zemlje. Zal pa nekateri krogi povzročajo malodušje, ko trdijo, da se temu ni mogoče upreti. Takšno stališče bodo morali revidirati, tako da bomo Slovenci ne glede na politične nazore enotni vsaj v tem, da ne smemo dovoliti, da nam izpodjedajo korenine. To bi bila najboljša priprava na proslavo 100-letnice tabora.

Praznik piva v Bazovici

V nedeljo, 8. septembra je Bazovico dobesedno preplavilo morje avtomobilov, tako da ni bilo prostega koticčka v vasi in okrog vasi. Kaj je pritegnilo toliko stotin avtomobilov in več tisoč ljudi iz mesta in dežele v našo kraško vas? Praznik piva.

Uslužbenci pivovarne Dreher iz Trsta so organizirali omenjeni praznik, ki je bil prvi te vrste na Krasu. Spored se je pričel že v dopoldanskih urah in je privlačeval ljudi do pozne večerne ure. Otroci so tekmovali v teku v vrečah, odrasli fantje in moške so pa vlekli vrvi. »Sodni« želodci so se pa skušali v pitju piva in celo v uživanju testenin brez pribora. Prireditelji so nudili številnemu občinstvu kar tri koncerte: nastop salezijanske godbe na pihala, moškega pevskega zbora iz Bazovice »Lipa« in škedenjske godbe. Na brezplačnem srečolovju si lahko dobil več steklenic piva in celo kot prvo nagrado živega prašička, ki pa je potrpežljivo čakal na dobitnika še po 22. uri in verjetno zaman, ker je srečni dobitnik odšel predčasno. Petje, godba, zvočniki so se pozno v noč oglašali med in nad množico ljudi, ki so izrabili lepo septembrsko vreme za srečanje in razvedrilo v prosti naravi. Prireditelji se bodo ob lepem uspehu gotovo opogumili in skušali še ponoviti podoben praznik v Bazovici ali kje drugje na Krasu.

Problem duhovnih poklicev v misijonih

Tajnik papeške ustanove sv. Petra apostola msgr. Mazza je obravnaval problem poklicev v misijonih. Poudaril je veliko število kandidatov za duhovniški poklic, do katerega je prišlo sedaj v Afriki, Aziji in Oceaniji. V teh pokrajinah pomaga papeška ustanova sv. Petra apostola danes 72 bogoslovcem, kjer je 7000 gojencev: 39 bogoslovcem v Afriki, 31 v Aziji in dvema v Oceaniji; dalje 335 nižjim semeniščem, ki imajo okrog 36.000 dijakov: 201 v Afriki, 123 v Aziji in 11 v Oceaniji. Te številke se nanašajo samo na svetno duhovščino, ki je poseben predmet delavnosti papeške ustanove sv. Petra apostola; ne upoštevajo torej številnih redovniških poklicev, do katerih je prišlo v tamkajšnjih redovih, ustanovah in kongregacijah. Potem ko je omenil veliki misijonski zagon, ki danes preveva številne cerkvene in laične organizacije, je msgr. Mazza poudaril čudovito bratenje krajevne duhovščine, do katerega je prišlo v zadnjih 40 letih zaradi globlje krščanske zrelosti, ki je sad zavestnega življenja po veri, dobrotelčnosti in ljubezni ter liturgije. Msgr. Mazza je zaključil svoj govor s trditvijo, da lahko gledamo z vedrim in opravičenim optimizmom na poklice v misijonih deželah.

Našo zemljo so hoteli potujčiti, da bi dali krivično potegnjenim mejam pečat zakonitosti. Postopno so nas oropali slovenskih šol, slovenskih priimkov in slovenskih prosvetnih domov. Slovenska beseda se je zatekla v cerkve in med štiri stene naših domov, postala je šepetajoča, a umrla ni, kajti Kraševce ni bil to, kar je, če bi se upognil tuji silni in odrekel trdi kraški zemlji, ki je tudi njega napravila kremenitega in neupogljivega.

ODHOD ŽUPNIKA KOSA

Po vsem tem, kar se je bilo zgodilo v taborišču Steinklam in našimi otroki, je smatral naš župnik Jožef Kos za najbolj pametno, da se odpove Brestovici in si poišče novo dušnopastirsko področje. Najprej si je našel mesto v Gabrjah ob Vipavi blizu rubijskega gradu, ki ga je pa vojna tudi spremenila v kup razvalin; nekaj let nato pa se je ustalil v Biljani sredi sončnih in vinorodnih Brd.

Danes, ko je že zdavnaj mrtev in so mrtvi tudi že skoro vsi tisti, ki so bili zaradi smrti otrok v taborišču najbolj prizadeti, menim, da smem o njem izreči trezno in dobrohotno sodbo. Po naravi je bil silno blag in vsakomur je skušal pomagati. Celo bolnike je znal zdraviti. Zelo je ljubil rože in jih poznal kot malokdo.

Premalo duhovnikov v Mehiki

Ravnatelj nadškofijskega središča za duhovniške poklice v Mehiki p. Dorantes je poudaril mujnost povečanja števila duhovščine v deželi. Katoliška Cerkev ima danes v Mehiki okrog 7000 duhovnikov za 40 milijonov prebivalcev; tako pride en duhovnik na 5700 oseb. V sami nadškofijski mehiškega mesta deluje 1250 duhovnikov, od katerih se jih samo tisoč lahko posveča izključno dušnemu pastirstvu, ker so drugi zaposleni v upravnih službah. V semenišču prestolnice, kjer živi nad šest milijonov prebivalcev, je danes samo 350 kandidatov za duhovniški stan. Pater Dorantes je povabil starše, naj pospešujejo in goje v svojih družinah poklice za duhovniški in redovniški stan po semeniščah, ki jih je določil drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 22. do 28. septembra 1968
Nedelja: Prvi: 11.00 Sv. maša. 21.00 Krištof Kolumb, prvo nadaljevanje. — Drugi: 21.15 Brazilske pesmi in glasba. 22.15 Vojna proti Mehiki, amer. film.
Ponedeljek: Prvi: 21.00 Paisà, film R. Rossellinija. — Drugi: 21.15 Aktualnosti. 22.15 Simfonični koncert.
Torek: Prvi: 21.00 Prebrisana vdova, Goldoni. — Drugi: 21.15 Salerno, zgodovina in sedanost. 22.15 Ciao, mamama.
Sreda: Prvi: 21.00 Sprehod po Indiji, nadaljevanje. 22.00 Sport ob sredah. — Drugi: 21.15 Musodoro, ital. film.
Cetrtek: Prvi: 21.00 Kako zmagati, nadaljevanje. 22.00 Politična tribuna. — Drugi: 21.15 Washington. 22.00 Aktualnosti.
Petek: Prvi: 21.00 Serijska oddaja. 22.00 Sportna oddaja. — Drugi: 21.15 Tartarin na Alпах, nadalj. 22.15 Zom.
Sobota: Prvi: 19.35 Duhovna misel za nedeljo. 21.00 Canzonissima. 22.15 Pester program. — Drugi: 21.15 Srečanje z Maksom Linderjem. 22.00 Luisa Sanfelice, nadaljevanje.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 22. do 28. septembra 1968
Nedelja: 9.30 Dobro nedeljo voščimo. 10.45 Resnica in legenda o Cortezu - ameriški film. 18.00 Cilj je lep, a pot je težavna. 19.05 Saga o Forsythih - serijski film. 20.50 Sport in turizem.
Ponedeljek: 17.30 S poti po Mehiki - poljudno znanstveni film. 17.55 Po Sloveniji. 18.25 Slovenščina - vejica. 18.50 Samorastniki - kulturna reportaža. 19.20 Varieté spretnožev. 20.35 TV drama.
Torek: 18. Risanka. 18.20 Obrežje. 18.45 Novosti iz Studia 14. 19.15 Svet na zaslonu. 20.40 Lažnivka - slovenski celovečerni film.
Sreda: 17.25 Palčica - oddaja za otroke. 17.45 Pisani trak. 18.00 Tuberkuloza. 18.20 Kuštravček - oddaja za otroke. 19.05 Sprehod skozi baletne in antibaletne filme. 20.35 Hlapec Jernej in njegova pravica. 21.50 Perry Mason - serijski film.
Cetrtek: 17.15 Ringaraja: Igramo se šolo. 18.00 Po Sloveniji. 18.45 Po sledih napredka. 19.05 Pri »Londonu« - humoristična oddaja. 20.35 Saga o Forsythih.
Petek: 17.50 Buffalo Bill - serijski film. 19.05 Na sedmi stezi. 20.50 Deklica - ameriški celovečerni film.
Sobota: 18.20 Mala čarovnica - mladinska igra. 18.30 Disneyev svet - serijski film. - 19.20 S kamero po svetu. 20.35 Humoristična oddaja. 21.35 Osvajalci - serijski film.

Okrog župnišča je vedno imel lepo negovan vrt, ki ga je sam obdeloval.

Kasneje, ko sem bila že poročena, sem ga enkrat z možem obiskala v Biljani. Z razprostrtima rokama nama je prišel naproti, naju objel in vzkliznil: »O ti moji zlati otroci!« Ostala sva z možem ves dan pri njem, tudi grozdje sva mu pomagala trgati, saj je bil ravno čas vinske trgatve. Grozdje je bilo večinoma belo; njegove jagode so se v zaračnem soncu svetlikale kot da bi bile zlate. Ni čuda, da se vinska kapljica, ki iz teh jagod priteče, imenuje »zlata briška rebula«. Župnik g. Kos naju je zapeljal tudi v svojo vinsko klet. Takih velikih sodov ves svoj čas še nisem videla. To vino je bilo za župnika glavni letni dohodek. Fara je imela pod seboj nekaj kolonov, ki so bili po pogodbi dolžni del vinskega pridelka izročiti vsakokratnemu dušnemu pastirju. Iz vinske kleti naju je župnik odvedel v cerkev, ki stoji na hričku in odkoder je prelep razgled po razčlenjenih Brdih, nato nama je razkazal prostrani vinograd pod župniščem, pa še hlev in dvorišče, kjer se je trlo perutnine. Sonce je že šlo v zaton, ko sva z možem posejala kolese in se po cesti, ki se vije med vinogradi in grički, usmerila proti domu.

(Prihodnjič naprej)

Goriške Novice

Nabirka za naše zavode

Kot običajno bo tudi to kvartno nedeljo pri slovenskih mašah v mestu in po vaseh nabirka za naša katoliška zavoda v Gorici, Alojzijeve in Zavod sv. Družine. Blizu se novo šolsko leto in z njim novi problemi za njihovo vzdrževanje, ker želita nuditi tudi v bodoče pomoč naši učeci se mladini. Zato toplo priporočamo našim vernikom to nabirko v upanju, da bodo tudi ob tej nedelji radi prisrčno na pomoč našima ustanovama, ki že skoro eno stoletje pomagata vzgajati našo mladino v zvestobi do krščanskih izročil in v ljubezni do našega rodu. Bog povrni vsem dobrotnikom v obilni meri.

Na božji poti na Barbani

Kljub negotovemu vremenu se je na Barbani zbralo ustanko vedno bolj populatno skoro tisoč naših romarjev, da skupno prosijo nebesko Mater za božji blagoslov. Ze kmalu popoldne so začele ladje prevažati Marijine častilce na njen otok, da so lahko opravili sv. spoved in si ogledali Barbano od vseh strani.

Ob 5. uri, kot je bilo napovedano, pa je bila skupna sv. maša v polni cerkvi. Daroval jo je nadškofijski kancler in kanonik msgr. dr. R. Klinec ob asistenci obeh naših dekanov iz Standreža in Devina. Med sv. mašo je spregovoril g. Oskar Simič, profesor v goriškem semenišču in župni upravitelj v Steverjanu. V kratkih in jedrnatih besedah je pokazal Marijo kot mater, ki je svojim otrokom vedno blizu. Ob oltarju so delali častno stražo goriški skavti. Ljudsko petje je spremljalo sveto daritev in je mogočno odmevalo po razsvetljeni baziliki, da je bilo vse še bolj veličastno in bolj prisrčno. Po sv. maši smo zapeli še litanije z odpevi, ker zaradi močnega vetra ni bilo mogoče imeti procesije po otoku. Ze skoro ob mraku smo se vračali v Gradež vsi veseli, da smo zopet lahko doživeli tako mogočno slavje naši nebeski Materi v čast.

Tako je poteklo tudi letošnje romanje goriških Slovencev na Barbano. Njim se pridružila tudi skupina iz Barkovelj pri Trstu. Bog daj, da bi lahko tudi v bodoče mnogokrat tako mogočno izpovedali svojo vero v Boga in pokazali svojo ljubezen do Matere božje.

Vprašanje slovenske manjšine predložena predsedniku vlade

Ko so slovenski občinski svetovalci (Sfiligoj, Bratuž, Bratina) zvedeli, da namestnik občinskega odbornika prof. Bratina ob sprejemu na županstvu. Prof. Bratina je predsedniku vlade predložil nujno vprašanje, ki zadeva slovensko manjšino in terjajo nujno rešitev, zlasti vprašanje rabe slovenskega jezika v javnih uradih in nujnost ustanovitve slovenske strokovne šole.

Predsednik vlade Leone je omenjena vprašanja vzel z zanimanjem na znanje in obljubil njih preučitev. Sprejema na gradu, ki se sledil sprejemu na županstvu (kjer je župan skupno z odborom podelil odličnemu gostu spominsko medaljo) so se udeležili vsi trije imenovani slovenski svetovalci.

Na vidiku je ugodna rešitev za štandredške kmetovalce

Kot smo že poročali v zadnji številki našega lista, so slovenski občinski svetovalci v Gorici (Sfiligoj, Bratina, Bratuž) podvezli vrsto korakov v korist štandredskih kmetovalcev ob nedavni težki zadevi nameravane prisilne razlastitve dobrega dela njih zemlje. Tako so prejšnji četrtek obiskali goriškega prefekta dr. Pietrostefanija in mu predložili nujno rešitev prečnega problema. V soboto, 14. t.m. pa so imeli razgovor z deželnim svetovalcem dr. Stoko, ki je takoj nato vložil v deželnem svetu interpelacijo o zadevi (kakor poročamo na drugem mestu). Sedaj pa lahko zagotavljamo, da so naši svetovalci prejeli vest, po kateri bo pristojna oblast ugodila željam štandredskih kmetovalcev.

"Katoliški glas" v vsako slovensko družino!

Program VII. pevskega natečaja »Seghizzi«

Na prihodnjem natečaju »Seghizzi« bo nastopilo 9 mešanih, 6 ženskih in 7 moških zborov. Med njimi bo en zbor iz Češke slovaške (Akademični zbor iz Brna), eden iz Bolgarije (ženski zbor Morfova-Prokopova), 5 iz Jugoslavije (Moša Pijade iz Zagreba, ženski zbor z Jesenic, »France Prešeren« iz Kranja, zbor Glasbene Matice iz Ljubljane, »L. Forlani« iz Dinjana v Istri, ki bo pel v italijanščini). Ostali so iz Italije, med temi A. Illersberg in Tartini iz Trsta, E. Grion iz Trziča, Gruppo Corale Morarese iz Morara, Monte Sabotino iz Gorice. Od slovenskih zborov v Italiji ne bo letos nastopil nobeden.

Natečaj je razdeljen v šest kategorij: A - mešani zbori z obvezno pesmijo O sacrum convivium B. Coltra, B - moški zbori z obvezno pesmijo Lector et auditor U. Vrabca, C - ženski zbori z obvezno pesmijo Laudate Dominum M. Miollija, D - mešani zbori s tremi folklornimi pesmimi, E - moški in F - ženski zbori prav tako s tremi folklornimi pesmimi proste izbire. Nastopanje je sestavljeno tako, da bodo v soboto nastopili zbori iz prvih treh kategorij, v nedeljo pa zbori s folklornimi pesmimi.

V soboto: začetek ob 16. uri. Nastopi 13 zborov. Zvečer ob 21. nagajevanje in nastop prvih dveh zborov iz vsake kategorije. V nedeljo: dopoldne od 10. ure dalje nastopi 12 zborov vsak s tremi folklornimi pesmimi; program se nato nadaljuje popoldne od 15. ure dalje, ko bo sodelovalo 13 zborov. Zvečer ob 21. uri nagajevanje in nastop prvih dveh nagrajenih zborov iz vsake skupine.

Vstopnina je 300 lir za vsak nastop in 1.000 lir za vseh pet nastopov.

Otvoritev enajstega vsedržavnega kongresa časnikarjev v Gorici

V ponedeljek, 16. septembra se je v Gorici vršila slovesna otvoritev XI. vsedržavnega kongresa časnikarjev, ki se je nato nadaljeval v Gradežu. Slovesnost se je vršila v veliki dvorani Telovadnega društva ob prisotnosti najvišjih vladnih in drugih oblasti. Prisotni so bili namreč predsednik vlade senator Leone, predsednik ustavnega sodišča prof. Sandulli, minister Tessitori, poleg deželnih in krajevnih oblasti, goriškega nadškofa ter parlamentarcev.

Ob otvoritvi je predsednik Italijanske tiskovne zveze Missirolti prečital poslanico predsednika republike Saragata, v kateri

je državni poglavar podčrtal vzvišeno vlogo časnikarja v demokratični družbi. Predsednik vlade se je v svojem govoru dotaknil različnih vprašanj časnikarskega poklica ter se v svojih izjavah spomnil tudi žalostnih dogodkov na Češkoslovaškem, kjer je svoboda časnikarjev hudo ohrumljena po nasilnem posegu tuje velesile.

Goriški župan Martina je nato izrekel pozdrav zbranim kongresnikom in prikazal zgodovinsko vlogo goriškega mesta. Spomnil je na pretekle težke dni, omenil je povojne tuje zasedbe, opozoril pa je še na težko odgovornost pretekle zgrešene politike tudi do slovenskega ljudstva, ki tu živi že stoletja. Ob zaključku je župan poudaril današnjo vlogo Gorice v sodelovanju in prijateljstvu z bližnjimi narodi in državami.

Zbrane kongresnike je pozdravil tudi deželni predsednik Berzanti. Sledili so še nagovori predstavnikov časnikarskih udruženj. Otvoritvenega zasedanja se je kot gost udeležil tudi odgovorni urednik našega lista msgr. dr. Močnik.

Duhovne obnove za mladino

Po končanih poletnih počitnicah se človek vrača spočit k svojemu delu. Vendar kristjan čuti tudi potrebo, da svoje delo in življenje prav usmeri. Včasih so temu namenu služile zaprte duhovne vaje. V današnjih časih pa je za ljudi med svetom to težko izvedljivo, večkrat celo nemogoče. Kljub temu pa je za uspešno krščansko življenje nujno potrebna zbranstvo in premislek. Saj poudarja zadnji koncil, da so tudi laiki poklicani k svetosti in popolnosti.

Zaradi tega so dušni pastirji na Goriškem v sodelovanju s katoliškimi organizacijami pripravili duhovne obnove za naše laike. Prva taka obnova je že bila v nedeljo 8. septembra in sicer za žene in Marijine družbenice. Druga bo prihodnje nedeljo za fante, in sicer v goriškem semenišču z začetkom ob 9. uri; zaključila pa se bo s sv. mašo ob 17. uri. Naslednjo nedeljo, 29. septembra bo duhovna obnova za dekleta. V ta namen so dale na razpolago svoj zavod uršulinke v Gorici.

Obe duhovni obnovi za mladino bo vodil p. Grošel DJ iz Slovenije. Mladina iz vseh naših vasi in iz mesta vabimo, da se svojih duhovnih obnov udeleži. Priglasiti se je treba pri slovenskih dušnih pastirjih.

Vpisovanje v slovenski otroški vrtec se zaključuje v soboto 21. t.m.

Kvatrnica na Miremskem Gradu

V soboto, 21. septembra (po jugoslovanskem času): ob 19.30 sveta maša, procesija za lučkami, spovedovanje romarjev.

V nedeljo, 22. septembra. Sv. maše: ob 6. uri tiha, ob 7. uri z govorom, ob 8. uri tiha, ob 10. uri slovesna z govorom, ob 16. uri s petjem združenih pevskih zborov, govor in sveti blagoslov.

Pri sv. mašah z govorom darovanje okrog oltarja za cerkev.

ZA KMETOVALCE

Povečanje zavarovalnih prispevkov

Marsikdo je bil v zadnjem času presenečen, ko je prejel davčno polo in na njej opazil, da mora za letošnji plačati poleg rednih prispevkov še določeni znesek za pokojninsko in bolniško zavarovanje. Ni pomota. Na žalost je res.

Povišek za pokojninsko zavarovanje znaša za leto 1967 za moške 178 in za ženske 52 lir. Prav tak povišek je odmerjen za leto 1968.

Za bolniško zavarovanje 1967 plačajo povišek 1374 lir moški in 916 lir ženske ter za leto 1968 pa 2496 lir moški in 1664 lir ženske v občinah Devina-Nabrežina, Milje in Zgonik. V občinah Trst, Dolina in Repentabor pa za isto zavarovanje 1967 plačajo moški 686 in ženske 457 lir, za leto 1968 pa moški 1248 in ženske 832 lir poviška.

Lov in kmetijski pridelki

Novi lovski zakon brani deloma tudi kmetijske koristi in prinaša točne predpise o spoštovanju pridelkov, ki so še na polju. Zato prepoveduje lov na takih poljih, ki so še zasedena s pridelki in bi ti lahko utrpeli škodo. Taka zemljišča je treba označiti z opozorilno tablo: »Lov prepovedan po 30. členu lovskega zakona«. Napis mora prej odobriti pokrajinski lovski odbor. Lovec, ki ne bi spoštoval te prepovedi, bo kaznovan z globo od 8.000 do 40.000 lir. Zakon prepoveduje lov v pasu 100 m od zgradb in 50 m od prometnih žil. Če strelja vodoravno, mora biti omenjena razdalja vsaj 150 m. Za prekrške v teh primerih so predvidene kazni od 20.000 do 100.000 lir. Lov je tudi prepovedan na zemljiščih, ki so ograjena z zidom ali železno mrežo vsaj 1.800 m visoko ali so stalno obdana z vodo, široko vsaj 3 metre.

Zahvala

Ko se poslavljam od Evrope, da se vrnem v svoj misijon na Madagaskarju, se zahvaljujem vsem, ki so kakor koli prispevali za misijone na Madagaskarju, posebno še za gobavce in za bolnišnico zanj. S sabo odnašam lepe spomine na številne misijonske prijatelje, ki sem jih vse povsod srečal tostran in onstran državne meje. Ostanimo si prijatelji in še nadalje drug za drugega moljmo.

Ivan Stanta, misijonar

OBVESTILA

Finančno ministrstvo je razpisalo natečaja za: a) 100 mest podprokuratorja v staležu posebne službe pri periferični upravi indirektnih davkov. Pogoji: diploma višje srednje šole; starost 18-30 let. Zapedlost 10. oktobra 1968 (Uradni list št. 202 z dne 10. avgusta 1968); b) 99 mest podračunovodje pri periferični upravi indirektnih davkov. Pogoji: diploma višje srednje šole; starost 18-32 let. Zapedlost 16. oktobra 1968 (Uradni list št. 207 z dne 16. 8. 1968); c) 293 mest pomožnega uradnika izvršnih nalog osebja pri periferični upravi takih indirektnih davkov. Pogoji: diploma nižje srednje šole, starost 18-28 let. Zapedlost 5. 10. 1968 (Uradni list št. 197 z dne 5. avgusta 1968).

Ministrstvo za javno šolstvo je razpisalo natečaje za: a) 110 mest knjižničarja III. razreda v staležu vodilnega osebja javnih državnih knjižnic. Pogoji: doktorski doseženi na italijanski univerzi; starost 18-32 let.; b) 54 mest podknjižničarja v staležu osebja javnih državnih knjižnic. Pogoji: diploma višje srednje šole; c) 10 mest podknjižgovodje v staležu osebja javnih državnih knjižnic. Pogoji: diploma državne visoke šole; d) 107 mest razdeljevalca in 87 mest tipkarja v staležu izvršilnega osebja javnih državnih knjižnic. Pogoji: diploma nižje srednje šole. Starost: 18-32 let za razdeljevalca; 18-32 za tipkarja. (Zapedlost popoldne 30. 9. 1968. (Uradni list št. 198 z dne 6. 8. 1968).

Romanje na Sv. goro in obisk groba Vidmarja na Otlci predredi Apostolstvo molitve v Gorici in sicer v nedeljo, 29. septembra. Prijave sprejema g. fotograf Klein diest na Travniku. Ker je to zadnje letošnje skupno romanje na Sv. goro, ga toplje priporočamo.

DAROVI:

Za zavod sv. Družine: Gospa Ida Koršuta 5.000; gdč. Justa Komjanc v spominu na pokojno mammo 20.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Angela Pipan v spomin pok. sestre Franje Capič 6.000 lir; msgr. Alojzij Salvadori 5.000 lir.

Za Slomškov dom: Presl Zora 4.000, Pater Tomažič z Dunaja 5.000, M. C. 1.500, Marija Kalc in Justina Grgič iz Gropade po 1.000, ob poroki Branka Guštin in Danile Žagar iz Padrič 25.000, N. N. v zahvalo Silvestru Križmančiču 20.000, Angela Milač namesto cvetja na grob pok. Mariji Glazar 1.000, gdč. Stalizzi 3.000, msgr. Salvadori, zlatomašnik, 5.000, Lojze Križmančič 2.000, ob poroki Sergija Martina in Stane Grgič iz Gropade 7.000, družina Križmančič-Frlin v počastitev pok. dr. Edvarda Križniča 5.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: Emilija Milič daruje 1.000 lir ob obletnici materine smrti in 1.000 lir namesto cvetja na grob Karla Sosiča; openski cerkveni pevski zbor daruje 10.000 lir v počastitev pok. dr. Edka Križniča.

Gospa N. N. daruje za Marijin dom v Rojanu 20.000 lir, za rojanski pevski zbor 20.000 lir, za Marijanišče 20.000 lir in za misijone 20.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, pokojnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca trgovski L. 70, osmrtnice L. 100, več 80% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Družini Terpin in Spacal se zahvaljujeta č.g. Komjancu, darovalcem cvetja in vsem, ki so spremili na zadnji poti našo drago mammo

Agato Sfiligoj roj. Terpin

Podgora, 15. septembra 1968